

XVI. Benedek pápa üzenete a 25. Ifjúsági világnapra, 2010.

„Jó Mester, mit kell tennem?”

Kedves Barátaim!

Erre az évre esik a Tiszteletre Méltó II. János Pál pápa kezdeményezésére alapított Ifjúsági Világnap huszonötödik évfordulója, amely a világ hívő fiataljainak éves találkozójaul szolgál. Próféta kezdeményezés volt ez, amely bőséges gyümölcsöt hozott, lehetővé téve, hogy a fiatal keresztény generációk találkozzanak egymással, meghallgassák Isten igéjét, felfedezzék az Egyház szépségét és olyan erős hitelményekben részesüljenek, amelyek sokakat arra a döntésre készítették, hogy teljesen Krisztusnak szenteljék magukat.

A jelenlegi, XXV. Ifjúsági Világnap egy fontos állomás a következő világtalálkozó felé vezető úton, amelyet 2011 augusztusában Madridban tartunk, és ahol reményeim szerint sokan élhetitek majd meg a kegyelem ajándékát.

Az ünnepre való felkészülés jegyében szeretnék ajánlani nektek néhány szempontot a világnap idején témájával kapcsolatban: *Jó Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?* (Mk 10,17), amelyet Jézus és a gazdag ifjú találkozásának evangéliumi jelenetéből vettünk; ezzel a témával már II. János Pál pápa is foglalkozott 1985-ben egy gyönyörű levélben, amelyet akkor először intézett a fiatalokhoz.

1. Jézus találkozik egy fiatallal

„Amikor [Jézus] útnak indult – olvashatjuk Szent Márk evangéliumában –, odasielt hozzá valaki, térdre borult előtte, és úgy kérdezte: 'Jó Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?' 'Miért mondasz engem jónak? – kérdezte Jézus. – Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ismered a parancsokat: Ne ölj! Ne törj házasságot! Ne lopj! Ne tanúskodjál hamisan! Ne csalj! Tiszteld apádat és anyádat!' 'Mester – válaszolta –, ezeket mind megtartottam kora ifjúságomtól fogva.' Jézus ránézett és megkedvelte. 'Valami hiányzik még belőled – mondta neki. – Menj, add el, amid van, oszd szét a szegények közt, és így kincsed lesz az égben, aztán gyere és kövess engem!' Ennek hallatára az elszomorodott és leverten távozott, mert nagy vagyona volt.” (Mk 10, 17-22).

Ez a történet szépen mutatja, milyen nagy figyelemmel fordult Jézus a fiatalok felé, felétek, várakozásaitok, reményeitek felé, és megmutatja azt is, mennyire vágyik arra, hogy személyesen találkozzon veletek, és párbeszédbe elegendjen minden egyes fiatallal. Hiszen Krisztus megszakítja az útját, hogy válaszolhasson az őt megszólító fiatal kérdésére. Szívesen áll rendelkezésére annak, aki ég a vágytól, hogy a „Jó Mesterrel” beszélhessen, hogy tőle tanulhassa meg, hogyan járja végig az élet útját. Elődöm ezzel az evangéliumi részlettel akart arra buzdítani benneteket, hogy „talán így könnyebb lesz nektek a saját beszélgetésedet Jézussal folytatni; olyan beszélgetést, amely alapvető és lényeges a fiatalok számára”. (*Dilecti Amici*, 2.)

2. Jézus ránézett és megkedvelte

Az evangéliumi történetben Szent Márk kihangsúlyozza, hogy „Jézus ránézett és megkedvelte” (Mk 10,21). Az Úr tekintetében rejtőzik e különleges találkozás és az egész keresztény tapasztalat lényege. Valóban, a kereszténység elsősorban nem erkölcsi tanítás, hanem Jézus Krisztus megtapasztalása, aki személy szerint szeret minket, fiatalokat és időseket, szegényeket és gazdagokat; akkor is szeret minket, amikor hátat fordítunk neki.

A jelenetet magyarázva II. János Pál pápa a fiatalokhoz fordulva hozzátette: „Kívánom, hogy megélhessétek Krisztusnak ezt a tekintetét! Kívánom, hogy megismerhessétek az igazságot, hogy ő, Krisztus szeretettel tekint rátok!” (*Dilecti Amici*, 7.). Szeretettel, amely a kereszten annyira teljes és mindenre kiterjedő formában nyilvánul meg, hogy Szent Pál csodálattal írja: „szeretett engem és feláldozta magát értem” (Gal 2,20). „Az a tudat, hogy az Atya minket már szeretett az ő fiában, hogy Krisztus mindenkit állandóan szeret – írja szintén II. János Pál pápa – ez szilárd tartást ad egész emberi egzisztenciánknak” (*Dilecti Amici*, 7.), és lehetővé teszi, hogy sikerrel vegyünk minden akadályt: bűneink felismerését, a szenvedést, a csüggedést.

Ebben a szeretetben találjuk meg a keresztény élet forrását és az evangelizáció alapvető okát: ha valóban találkoztunk Jézussal, nem tehetünk mást, mint hogy tanúságot teszünk róla mindazoknak, akiknek a tekintete még nem találkozott az övével!

3. Az élet céljának felfedezése

Az evangéliumi fiatalban észrevehetünk egy olyan vonást, amelyhez hasonló bennetek is megvan. Ti is mind tele vagytok tehetséggel, energiával, álmokkal, reményekkel: bőven áradó forrásokkal! Maga az életkorotok is valódi kincs, nemcsak nektek, hanem másoknak is, az Egyháznak és a világnak.

A gazdag ifjú azt kérdi Jézustól: „Mit tegyek?”. Az életszakasz, amelyben most vagytok, a felfedezések ideje: az Istentől kapott adományok és felelősségeitek felfedezéséé. Ezen kívül pedig meghatározó választások ideje, hogy kiépíthessétek életetek útját. Most van itt az ideje, hogy felvessétek a lét valódi értelmének kérdését, és elgondolkodjatok: „Elégedett vagyok az életemmel? Nem hiányzik belőle valami?”.

Csakúgy, mint az evangéliumi fiatal, talán ti is megtapasztaljátok a bizonytalanságot, a szorongást és a szenvedést, és ezek arra indítanak benneteket, hogy a középszerű életnél többről álmodjatok. Ezek felvetik bennetek a kérdést: min múlik a sikeres élet? Mit kell tennem? Mi lehet az én életem célja? „Mit kell tennem, hogy életemnek meglegyen a teljes értéke és értelme?” (*Dilecti Amici*, 3.)

Ne féljete szembenézni ezekkel a kérdésekkel! Nem fognak felülkerekedni rajtatok, azokat a nagy vágyakat fejezik ki, amelyek szívetek mélyén laknak. Épp ezért meghallgatást nyernek. Ezeket a kérdéseket nem felületesen kell megválaszolni, hanem úgy, hogy eleget tegyenek az életre és a boldogságra vonatkozó elvárásaitoknak.

Ahhoz, hogy felfedezzétek azt az életcél, amely teljesen boldoggá tehet titeket, hallgassatok Istenre, akinek mindannyiótokra megvan a szeretet-terve. Kérdezzétek meg tőle bizalommal: Uram, mi a te teremtői és atyai terved az életemmel kapcsolatban? Mi a te akaratod? Szeretném

teljesíteni.” Biztosak lehettek benne, hogy válaszolni fog. Ne féljete a választól! „Isten fölötté áll szívünknek, ő mindent tud.” (1Jn 3,20)

4. Gyere és kövess engem!

Jézus arra hívja a gazdag ifjút, hogy lépjen túl személyes vágyai és tervei megvalósításán: „Gyere és kövess engem!” A keresztény hivatás az Úr szeretet-felajánlásából származik, és csak a szeretet válaszának köszönhetően valósulhat meg: „Jézus arra hívja tanítványait, hogy teljesen ajánlják fel életüket, emberi számítás és haszonlesés nélkül, feltétel nélküli bizalommal Istenben. A szentek elfogadják ezt a meghívást, és alázatos szelídséggel követik a keresztre feszített és feltámadt Krisztust. Tökéletességük, amely a hit logikája szerint emberi ésszel olykor felfoghatatlan, abban lakozik, hogy nem önmagukat helyezik a középpontba, hanem az evangélium szerint élve azt választják, hogy az árral szemben haladnak.” (XVI. Benedek homíliája a boldoggáavatások alkalmából, L'Osservatore Romano, 2009. október 12-13., 6. o.).

Oly sok tanítványának példáján keresztül ti is örömmel fogadhatjátok, kedves barátaim a meghívást Krisztus követésére, hogy intenzív, gyümölcsöző módon éljete a világban. Valóban, a keresztség által Jézus mindenkit arra hív, hogy konkrét tettekkel kövesse őt, hogy mindennél jobban szeresse, és felebarátain keresztül szolgálja őt. A gazdag ifjú sajnos nem fogadta el a meghívást, és szomorúan távozott. Nem volt elég bátorsága ahhoz, hogy elszakadjon az anyagi javaktól azért, hogy megtalálja a Jézus által kínált még nagyobb javakat.

Az evangéliumi gazdag ifjú szomorúsága mindenki szívében megszületik, akinek nincs bátorsága követni Krisztust, nincs bátorsága meghozni a helyes döntést. De sosincs késő válaszolni neki!

Jézus soha nem fárad bele abba, hogy szeretettel fordítsa felénk tekintetét, és tanítványai közé hívjon; de egyesektől ennél radikálisabb döntést vár. A jelenleg is tartó papság évében arra szeretném buzdítani a fiatalokat, hogy figyeljenek, nem tartogat-e számukra az Úr egy nagyobb ajándékot, a papi szolgálat útján. Kérem őket, fogadják áldozatkészen és lelkesen a szeretet e különleges jelét, és egy pap vagy lelki vezető segítségével induljanak el ezen a megkülönböztetett úton. Ne féljete, kedves fiúk és lányok, ha az Úr a szerzetesi, misszionáriusi életre vagy különleges, megszentelt életre hív benneteket: ő valódi örömmel ajándékozza meg azt, aki bátran válaszol neki!

Kérem azokat is, akik a házasságra éreznek hivatást, hogy fogadják hittel azt, igyekezzenek szilárd alapokat teremteni ahhoz, hogy megélhessék a nagyszerű, hűség szerelmet, amely nyitott az élet ajándékára. Ez a hivatás gazdagság és kegyelem a társadalom és az Egyház számára.

5. Fordulj az örök élet felé

„Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”. Az evangéliumi fiatal kérdése nagyon távol áll sok mai fiatal érdeklődésétől, mivel, ahogy elődöm megjegyezte, „Nem az a generáció vagyunk-e, amelynek a látóhatárát teljesen a világ és az előrejutás igénye tölti ki?” (*Dilecti Amici*, 3.). De az „örök élet” kérdése gyakran felbukkan létünk fájdalmas pillanataiban, amikor elveszítünk valakit, aki közel állt hozzánk, vagy amikor sikertelenséget tapasztalunk.

De mi az „örök élet”, amelyre a gazdag fiatal utal? Jézus mutatja meg nekünk, amikor tanítványaihoz fordulva kijelenti: „viszontlátlak benneteket, s akkor majd örül a szívetek, és örömetöket nem veheti

el töletek senki” (Jn 16,22). Ezek a szavak a vég nélküli boldogság izgalmas lehetőségére utalnak, arra az öröme, hogy az isteni szeretet tölt be minket örökké.

A ránk váró biztos jövő felől való gondolkodás ad teljes értelmet létünknek. Életcélunkat olyan horizontok felé irányítja, amelyek nem korlátozottak és múlékonyak, hanem tágak és mélyek, és arra vezetnek, hogy szeressük a világot – amelyet maga Isten is annyira szeretett –, hogy munkálkodjunk fejlődésén a hitből és a reményből születő szabadsággal és örömmel. Olyan horizontok ezek, amik segítenek abban, hogy ne abszolutizáljuk a földi valóságot, hogy érezzük, Isten még nagyobb távlatokat készít nekünk, és hogy Szent Ágostonnal ismételjük: „Vágyakozunk együtt a mennyei hazára, sóvárogjunk a mennyei hazára, érezzük magunkat zarándoknak idelent” (Kommentár Szent János evangéliumához, Homília 35,9). Az 1925-ben, 24 éves korában elhunyt Boldog Pier Giorgio Frassati, tekintetét mereven az örök életre szegezve mindig azt mondta: „Élni akarok, nem csak lenni!”, és egy barátjának küldött fotóra, amely sziklamászás közben készült, ezt írta: „A magasba tartva”, utalva ezzel nem csupán a keresztény tökélyre, de az örök életre is.

Kedves fiatalok, arra kérlek titeket, hogy ne hagyjátok ki ezt a szempontot életcélotokból: örök életre vagyunk hivatva. Isten arra teremtett minket, hogy örökké vele legyünk. Ez segít majd teljes értelmet adni választásaitoknak és minőséget életeteknek.

6. A parancsok, az igaz szeretet útja

Jézus a tízparancsolatra emlékezteti a gazdag ifjút, mint annak feltételét, hogy „kincsed lesz az égben”. A tízparancsolat az alapvető kiindulópont ahhoz, hogy szeretetben éljünk, világosan meg tudjuk különböztetni a jót a rossztól, és felépítsük szilárd és tartós életcélunkat. Jézus töletek is megkérdezi, hogy ismeritek-e a parancsolatokat, és törődtek-e azzal, hogy gondolkodásokat az isteni törvény szerint alakítsátok, illetve, hogy a gyakorlatban is megvalósítjátok-e azt.

Persze olyan kérdésekről van szó, amelyek szembemennek a mai mentalitással, amely értékektől, szabályoktól, objektív normáktól mentes szabadságot kínál, és arra buzdít, hogy utasítsuk el a pillanatnyi vágyak minden korlátját. De ez nem az igazi szabadság felé vezető út. Ez a saját rabszolgájává teszi az embert, spontán vágyai és olyan bálványok rabjává, mint a hatalom, a pénz, a gátlástalan örömök és a világ csábításai, képtelenné téve őt a szeretetre törekvő, veleszületett hivatása betöltésére.

Isten azért állítja eléink a parancsolatokat, mert az igazi szabadságra akar nevelni, mert velünk akarja felépíteni a szeretet, az igazság és a béke országát. Meghallgatni és alkalmazni a parancsokat nem jelenti azt, hogy elszigetelődünk, hanem azt, hogy megtaláljuk az igazi szabadság és szeretet útját. A parancsolatok nem korlátozzák a boldogságot, hanem megmutatják, hogyan találhatjuk meg azt. Jézus a gazdag ifjúval folytatott beszélgetés elején emlékeztet rá, hogy az isteni törvény jó, mert „Isten jó”.

7. Szükségünk van rátok

A mai fiataloknak rengeteg olyan problémával kell szembenézniük, amelyek a munkanélküliségből, a biztos vonatkoztatási pontok és a konkrét jövőkép hiányából adódnak. Időnként az a benyomásuk támadhat, hogy tehetetlenek a jelenlegi válsággal és annak következményeivel szemben. A

nehézségek ellenére ne hagyjátok magatokat elbizonytalanítani, ne adjátok fel álmaidokat! Inkább tápláljátok szívetekben a testvériség, az igazság és a béke vágyát. A jövő annak kezében van, aki határozott életcél és reményt keres, és megtalálja azt. Ha akarjátok, a ti kezetekben lesz a jövő, mert azok az adományok és kincsek, amelyeket az Úr a szívetekbe rejtett, és a Jézussal való találkozás formált, valódi reményt adhatnak a világnak! A szeretetében való hit megerősít és nagylelkűvé tesz titeket, megadja a bátorságot, amellyel derűsen vághattok neki az élet útjának, és amellyel felvállalhatjátok családi és hivatásbeli felelősségeteket. Törekedjete arra, hogy jövőtöket a komoly személyiségépítés és tanulás útján alakítsátok ki, hogy hatékony és áldozatkész módon szolgálhassátok a köz javát.

A nemrég megjelent, a teljes körű emberi fejlődésről szóló *Caritas in veritate* című enciklikámban felsoroltam néhány nagy, mai kihívást, amelyek sürgetőek és lényegesek világunk sorsára nézve: ilyenek a Föld erőforrásainak kihasználása és a környezetvédelem, a javak igazságos elosztása és a pénzügyi mechanizmusok ellenőrzése, a szegény országokkal való szolidaritása az emberiségnek, a világban pusztító éhínség elleni küzdelem, az élet kultúrájának szolgálata, a népek közötti béke építése, a vallások közötti párbeszéd és a tömegkommunikációs eszközök helyes használata.

Olyan kihívások ezek, amelyekre válaszolnotok kell, hogy igazságosabb és testvériesebb világot építhessetek. Kihívások, amelyek igényes és szenvedélyes életcél igényelnek, amelybe beleveszitek minden kincseteket Isten terve szerint, amelyet előre megrajzolt nektek. Ez nem azt jelenti, hogy hősiessé vagy különleges tetteket kellene véghez vinnetek, hanem azt, hogy minden tehetségeteket és képességeket kamatoztatva folytonosan a hitben és a szeretetben tevékenykedtek.

A papság évében arra biztatlak titeket, hogy ismerjétek meg a szentek, különösen a szent papok életét. Látjátok majd, hogy Isten vezette őket, és napról napra találtak rá az útjukra, a hitben, a reményben és a szeretetben. Krisztus mindannyiőtöket arra hív, hogy vele együtt munkálkodjatok, és vállaljátok felelősségeteket a szeretet civilizációjának építésében. Ha az ő Igéjét követitek, a ti utatok is megvilágosodik, és magas célokig vezet majd, amelyek örömmel töltenek el és értelmet adnak életeteknek.

Szűz Mária, az Egyház Édesanyja kísérjen titeket oltalmával. Megemlékezem rólatok imádságaimban, és szeretettel küldöm áldásomat.

Vatikán, 2010. február 22.

XVI. Benedek pápa